

L'Experiència d'F.P. Adaptada

Institut Pasqual Calbó i Caldés

Davant l'oportunitat que m'han brindat de fer un article expressant les meves impressions i reflexions sobre la integració a l'ensenyament mitjà de l'F.P. Adaptada de Maó, que he viscut al llarg de la seva durada, voldria fer constar que intentaré ésser breu i objectiva en la descripció dels fets. Per altra banda, voldria ressaltar que aquesta reflexió és la meua i que qualsevol altre company que ho hagi viscut podria fer-ne una altra de diferent.

Desenvolupament de l'Experiència

Aquesta experiència es va començar a desenvolupar per una necessitat social. Els pares en van ésser els promotors, perquè es trobaven amb el fet que els seus fills havien acabat l'escolaritat als centres d'E.G.B. i no tenien altra oportunitat que assistir a un centre ocupacional de jardineria. Aleshores, varen decidir iniciar contactes amb entitats públiques locals; concretament, amb el Consell Insular de Menorca. El responsable de l'Àrea de Benestar Social inicià uns contactes amb la Direcció Provincial del MEC.

Els pares en cap moment no es varen desanimar. El que sol·licitaven era que els seus fills poguessin seguir escolaritzats en un centre ordinari i rebessin atenció. La intenció era que

poguessin gaudir d'una oferta de possibilitats per donar sortida al seu futur, és a dir, una escolaritat al més normalitzada possible. Estaven convençuts que podia ésser una experiència positiva per als seus fills. Malgrat el temps que va transcórrer des que els pares van promoure la iniciativa fins al començament, passant per relacions, contactes, negociacions, elecció del centre, contactes amb el centre, decisió del centre d'acceptar la proposta, etc., el gener de 1989, 10 alumnes amb necessitats educatives especials (n.e.e.) van començar a assistir a l'Institut de Formació Professional de Maó.

El projecte inicial, que es va intentar mantenir al llarg de 4 anys d'experiència, pretenia que els alumnes estassin integrats dos terços del seu horari als tallers i l'altre terç a l'Àrea de Coneixements Bàsics; la intenció era desenvolupar les Tècniques Instrumentals. Els alumnes havien d'estar escolaritzats durant dos cursos, excepte aquells casos en què a l'avaluació es decidís que amb un altre curs podien arribar a aconseguir els objectius que ens havíem proposat.

Aquest primer curs de dos trimestres va transcórrer gairebé sense incidents o esdeveniments rellevants. El projecte inicial es va dur a terme. Dos dels alumnes varen ésser integrats a l'assigna-

natura de llengua castellana, donades les característiques dels alumnes i la predisposició de la professora. El professor d'E.F. es va oferir a atendre'ls en aquesta assignatura durant dues hores setmanals. La dotació de recursos humans va consistir en una mestra d'Educació Especial i un mestre de taller per fer suports als tallers, en els quals van recaure quasi exclusivament tots els problemes, les angoixes i queixes dels companys.

En el curs següent es van matricular quatre alumnes més i es van establir dos grans objectius:

- Aconseguir un màxim d'integració, tant a nivell d'alumnes com de percentatge. És a dir, que el màxim d'alumnes estassin integrats en els diferents tallers i assignatures, i que cadascun d'ells estàs el màxim d'integrat en les diverses assignatures.

- Aconseguir la inserció laboral mitjançant les Pràctiques Formatives a Empreses.

Aquests dos objectius ja van ésser els que van marcar els següents anys d'experiència. La dotació de recursos humans va augmentar. A més, va ésser el curs que amb més recursos vàrem comptar. Per tant, hi havia més suport a les aules, la qual cosa va suposar un màxim d'integració. Aquest mateix curs es va crear un taller de bijuteria per als alumnes amb n.e.e., donada la

circumstància que era el darrer curs que s'impartia la branca. També es va aconseguir poder fer les Pràctiques Formatives a Empreses.

Però els dos objectius van suposar un canvi en l'estructura del projecte inicial. En aquests moments ja es tenien en compte altres variables, ja que entraven en joc assignatures que o estaven previstes. S'havia de tenir en compte si el professorat que les impartia estava predisposat a acceptar els alumnes, perquè encara existia la possibilitat de qüestionar si el centre acceptava o no l'experiència. L'altre aspecte d'inserció laboral quedava al marge de la vida quotidiana del centre, ja que depenia de la normativa de les Direccions Provincial i General i

dels contactes que poguéssim establir.

El tercer curs d'experiència ja va suposar un retall en els recursos, sobretot d'organització. El curs següent havia de començar REM, la qual cosa suposava que anava minvant el nombre de grups-classe dels diversos tallers. Això provocava una mancança en l'elecció per als alumnes amb n.e.e. L'estructura de l'F.P. Adaptada depenia totalment de la general del centre. Si no s'impartien uns tallers o unes assignatures, l'estructura es reduïa al que el centre ofertava. Així i tot, es van mantenir els dos grans objectius fixats en el segon curs. La seva consecució va esser inferior a la del curs anterior. Un altre desavantatge va esser el nombre de matriculats: onze

alumnes nous, quatre del curs anterior i tres repetidors. A l'hora d'organitzar els seus horaris en els diferents cursos i branques, no n'hi havia prou perquè no assistissin més de dos alumnes a un mateix curs.

En el quart curs encara va ser més problemàtica la disponibilitat de tallers i assignatures. Vàrem haver de recórrer a les àrees de REM, sobretot a l'àrea de Tecnologia. De totes maneres, es van mantenir els dos objectius citats anteriorment. Hem de tenir en compte que l'experiència s'acabava, i n'havíem de començar una de nova, amb l'angoixa que sempre provoca una situació de transició.

De fet, a la darrera junta d'avaluació d'F.P. Adaptada va sorgir

la iniciativa d'escriure una carta al "Menorca", on manifestàvem la nostra insatisfacció per no veure una continuïtat per a aquests alumnes de la tasca empresa pel centre. El nostre era un intent de trobar una projecció social a la feina duta a terme amb il·lusió i que ens havia satisfet.

ASPECTES POSITIVS

En aquest apartat, cal destacar que els alumnes realitzaren Pràctiques Formatives a Empreses. Aquesta fou la màxima consecució, i no només del centre, sinó també dels pares. Abans de saber que la normativa ens permetia realitzar-les, pares i professors conjuntament decidírem contactar amb PIME. Una comissió s'hi va reunir i li va sol·licitar col·laboració. La predisposició de l'entitat fou prou reconeguda. De fet ens van visitar al centre i van reconèixer la feina que fèiem. Per altra part, també es va sol·licitar col·laboració a les empreses públicament, mitjançant el diari local. A més, el Director Provincial del MEC ens va firmar una carta sol·licitant col·laboració de les empreses, la qual presentàvem com aval al moment d'establir-hi relacions.

Un altre aspecte que ha resultat positiu és la repercussió de la integració d'alumnes amb n.e.e. sobre els ordinaris.

A més, els alumnes amb n.e.e., encara que acadèmicament no hagin arribat a un desenvolupament adequat per l'edat cronològica, sí que han desenvolupat els interessos i les necessitats. També ells, com tots, volen

participar de la vida adulta i volen decidir sobre el seu futur i les seves coses. Aleshores, si no tenen una certa capacitat d'autonomia creada, en el centre de mitjanes tenen la possibilitat de desenvolupar-la.

Tots el alumnes amb n.e.e. que han passat pel centre s'han sentit atesos. Se sentien incardinats en el centre i a la vegada units com a petit grup-classe. D'aquí van néixer amistats entre ells, que després d'anys encara perduren.

L'experiència ha suposat la sensibilització del professorat, a la vegada que implica qüestionar-se la pràctica docent. A hores d'ara en el centre ja ningú es qüestiona la seva continuïtat.

ASPECTES NEGATIVS

Un dels primers aspectes a tenir en compte són les angoixes de tot el professorat, tant a l'hora d'atendre els alumnes amb n.e.e., com en el moment de valorar les adquisicions de coneixements per part del alumnes.

Un altre, la supeditació de l'organització de l'F.P. Adaptada a l'estructura general del centre.

Finalment, la manca d'experiència i de l'existència d'una línia concreta d'actuació, d'un model, ha dificultat també el camí.

REFLEXIÓ FINAL

Després de les negociacions que es van dur a terme, el Claustre de professors va acceptar dur endavant l'experiència. La seva acceptació, però, tal vegada fou un tant irreflexiva. Ens trobàvem

que hi havia tres tipus de professors: els que ho acceptaven i s'hi implicaven; els que no ho acceptaven i es queixaven; i, finalment, els que no els repercutia, però consideraven positiva l'experiència. De totes maneres, cal ressaltar que aquesta aprovació no era vinculant per als cursos següents.

Així i tot, havíem de comptar amb la tasca duta a terme pels pares i la il·lusió i els esforços que havien posat en joc fins al moment. Aquests fets no podien ser ignorats, la qual cosa va provocar que algú (o algunes persones) fossin capaces de tirar endavant amb el projecte.

L'experiència ha suposat, per un costat, tenir present en tot moment l'objectiu últim: donar un servei a la societat formant unes persones per tal que en siguin un membre més.

Per un altre, el fet que el centre estigui obert a la diversitat fa que els alumnes, que, en aquesta edat, volen formar part de la vida dels adults, i per tant, participar i prendre decisions sobre les qüestions que els afecten, visquin la integració de manera que els provoca el coneixement de la realitat més propera i fa que es puguin solidaritzar amb la problemàtica immediata, i no només conèixer les grans campanyes sobre afers més llunyans.

Per tant, per tot el caire social que ha tingut l'experiència, la consider plenament positiva.

*Mª Gràcia Muñoz Salvà
Maó, gener 93..*